

PROLOG

Petru probudil budík. Manžel se po jejím boku neklidně zavrtěl. „Kolik je hodin?“ zeptal se jí.

„Půl šesté,“ odpověděla.

„To už jdeš zase běhat?“

„Jo.“

„Že se na to nevykašleš.“

Petra by mu řekla, že se snaží zhubnout. Věděla ale, že by se zbytečně namáhala. Jako obvykle by poznamenal, že se mu líbí taková, jaká je. Jenže vysvětluje tohle chlapovi, když neporodil dvě děti.

Vylezla z postele. Natáhla si běžecké kalhoty a mikinu. V chodbě si nazula boty, do uší strčila sluchátka napojená na mobil, kde měla svůj mix písniček od Coldplay přes Imagine Dragons až po One Republic, a vyrazila ven.

Za doprovodu songu *Demons* od Imagine Dragons zamířila Panskou ulicí do Husových sadů. Touhle dobou tu nebyla ani noha.

V hlavě dávala dohromady dnešní den. Obstarat děti, odvést je do školy. Také ji čekalo několik schůzek, z toho jedna velice důležitá. Pokud všechno půjde dobře, prodá významnému klientovi dům Na Palici.

Přeběhla přes Nežárku po Naxerově lávce. Vzpomněla si na doby, kdy kousek odtud s dědou chodila na ryby.

Mertovy sady na ni působily díky všem stromům jako Sherwood. Měla to tu ráda. Krásná příroda. Hřiště. Altánky, kam se kdysi chodila skrýt před světem. Dneska už nebyly tak útulné kvůli výzdobě vytvořené omladinou. Nikdy nepochopila, jak mohou ti spratci všechno posprejovat a zničit.

Byla tolik ponořena do myšlenek, že zakopla.

Sykla bolestí. Sedřela si dlaně i kolena. Při pohledu na roztržené kalhoty zaklela. Neměla je totiž ani týden. A opravdu by

ji zajímalo, zda půjdou v obchodě vyměnit. Mobilu se naštěstí nic nestalo.

Její další úvahou bylo, že zakopla o kládu.

Při pohledu na listnatou zem zjistila, že pravda leží úplně někde jinde.

Spatřila lidské tělo navlečené v roztrhaných šatech a silonkách, které ale spíš než kus oblečení připomínaly cáry.

Mertovy sady naplnil křik.

Ptáci opustili své domovy ve stromech, jako kdyby někdo vystřelil z pušky.

„Ještě jednu?“

Eiffel 65 buráceli celým tanečním sálem, jako kdyby jim šlo o život.

Hlas barmana na druhé straně pultu jsem přesto zaslechl bez problémů. Anebo za to prostě mohla skutečnost, že jsem mu ještě zvládl odezírat ze rtů.

Dřív, než jsem stačil odpovédět, mi někdo stiskl pravé rameno. I přes vrstvu oblečení tvořenou košilí a sakem byl stisk pevný.

Pohlédl jsem do tváře modrooké blondýnky v černých šatech. Většinou mužů způsobovala vlhké sny. Já z ní měl noční můry. Ale nebýt jí, tak mě už párkrát bral hrobník na lopatu.

„Zase piješ?“

„To bych si přece nedovolil, Diano.“

Diana se podívala na barmana přísným mateřským pohledem, kterým se ho jasně ptala, čím mě tu nalíval. Pak se natáhla po skleničce přede mnou. Spokojeně ji přisunula zase zpátky.

„Hodnej kluk,“ konstatovala Diana.

Jo. Hodnej a blbej kluk, co šel po několika letech na večírek. A nemohl si přitom dát ani skleničku alkoholu. Jelikož jsem podobné akce nesnášel, stal se pro mě tím pádem dnešní večer naprostým utrpením, které jsem proseděl ve společnosti několika lahví minerální vody. Důvod byl prostý: slíbil jsem to Dianě a věřte mi, že ženu, která vám zašívá rány a sem tam dá ruku do sádry, fakt nechcete naštvat.

„Ráda bych ti někoho představila,“ vytrhla mě Diana z přemýšlení.

Super. To poslední, po čem jsem toužil, bylo poznávat nové lidi. V posledních letech jsem nebyl zrovna dvakrát společenský, ale nikdy nevíte, kdy se vám budou některé kontakty hodit. Zvlášť když si vyděláváte na chleba takovým způsobem jako já.

Dovedla mě k páru popíjejícímu šampaňské. On byl kudrnatý čahoun v saku, ona blondýna v tmavomodrých koktejlkách. Výšku dorovnávaly její boty na podpatku. Mohla by je použít k tomu, aby s nimi někomu udělala díru do hlavy.

„Dalibore, Moniko, mohu vám někoho představit?“ oslovila pár Diana.

Podívali se na mě. Pohled nebyl povýšenecký jako u většiny místního osazenstva. Byl prostě neutrální. Jako kdybych je nezajímal. Což bylo vlastně nejlepší, protože oni nezajímalí mě. Stejně jako většina z účastníků téhle úžasné párty. Nikdy jsem neměl v lásce fajnovky, kteří jsou přesvědčení o své nadřazenosti jen proto, že mají naditější bankovní konta než vy.

„Jistě,“ odvětil Dalibor.

„Dovolte, abych vám představila pana Mlynáře.“

Potrásli jsme si rukama. Samozřejmě tak, jak radila etiketa. Něco málo jsem si z ní ještě pamatoval, takže jsem nebyl za úplného troubu. Při představování vyšlo najevo, že Monika Vlčková je dcerou Vladimíra Sokola, pořadatele dnešního večírku.

„Diano, kde jsi sehnala tak galantního společníka?“ usmála se na mě Vlčková.

„Stačí zajít do knihkupectví. Prodávají je tam po kusech.“

„Ve skutečnosti se s Dianou známe už od dětství,“ namítl jsem.

„To je pravda. Často mi na písku kradl bábovky,“ přisadila si Diana.

Vlčková mě zkoumavě prohlédla. Zastavila se u očí a pak u mého zarostlého obličej. „Neprodáváte náhodou v Mlýnici?“

„Náhodou ano,“ odvětil jsem jí s úsměvem na tváři.

„Ráda tam nakupuju.“

„To mě těší.“

„Mlynář, Mlynář,“ zopakovala Vlčková moje jméno, jako kdyby to byl verš básně, kterou se snažila naučit na zkoušení z českého jazyka. „Teď mi došlo, že obchod vlastní paní Mlynářová. Dobře se s ní povídá. A nejen o knížkách. Opravdu sympatická paní.“

„Ano, moje máma je fakt super,“ přitakal jsem.

„A kde je Tomáš?“ zeptala se Diana Vlčkové.

„Brácha se dneska cítí indisponovaný.“

Zajímavé označení pro někoho, kdo si systematicky máchá nos v kokainu a je známý svými skandály.

„Diano, kde se zašíváš?“

Byli dva. Mladí a hnědovlasí. Diana mi je představila jako doktory Štěpánka a Stránského. Pracovali spolu v nemocnici, a jak jsem pochopil, tak by oba chtěli překročit Rubikon kolegiality. To byl ostatně důvod mojí přítomnosti tady. Respektive jeden ze dvou důvodů. Tím druhým byla skutečnost, že nebylo moc vhodné přijít na večírek sám. Zvlášť když ho pořádal Vladimír Sokol, majitel nemocnice a jeden z nejlivnějších mužů v Jindřichově Hradci.

Stačilo rozhlédnout se kolem po hale o velikosti fotbalového hřiště a člověk zjistil, že si sem pozval opravdu vybranou společnost. Soudci, právníci, majitel pily, hotelu i kasina. Manželky a milenky v luxusních šatech byly samozřejmě povinností a nutným módním doplňkem. Poznal jsem spoustu obličejů nejen z řad hostů, ale i personálu. Když jim prodáváte každý den knížky, není těžké si jejich obličej zapamatovat.

Doktoři mi věnovali pohled, který byl směsicí pohrdání a závisti.

„Měli bychom jít,“ řekl Štěpánek. „Sokol bude mít za chvíli projev.“

Hudba utichla jako na povel.

Lidé přestali tančit.

Kužel světla namířil na pódium, na které se postavil chlap v tmavém obleku. Tmavými nagleovanými vlasy mu prosvítalo několik šedin.

Vladimír Sokol v celé své kráse.

V sále nastalo ticho jako v hrobě. Zajímavé, jak silná aura moci obklopovala jednoho muže.

Jenže u Sokola se nebylo čemu divit. Tohle město a mnoho z lidí v sále mu vděčily za mnohé. Tedy jeho penězům, abych byl přesnější. Financování nového dětského hřiště, poskytnutí pracovních příležitostí nezaměstnaným lidem. Tohle město by na tom nikdy nebylo tak dobře nebýt jeho vlivu a financí.

Sokolův projev jsem nevnímal. S každým slovem, s každou větou jsem se víc a víc propadal do svého vnitřního světa. Na jazyku jsem ucítil chuť alkoholu. Byla tak skutečná, že jsem si fakt myslel, že si ho prolívám hrdlem.

Těšil jsem se domů na to, jak se naložím do vany plné horké vody a naleju si skleničku Jamesona. Na tu lahev se prášilo už nepěkně dlouho. Podíval jsem se na Dianu. Napadlo mě, že bychom zbytek dnešního večera mohli strávit spolu. Sice jsme spolu nechodili, ale to se nevyklučovalo s příležitostným sexem.

Dům prořal křik, který mě vytrhl z myšlenek.

Sokol přestal mluvit.

Všichni v hale našpicovali uši a vyměnili si pohledy, které značily jednu jedinou otázku: Co se stalo?

Další výkřik.

„Co se děje?“ zeptala se Vlčková.

Neměl jsem nejmenší tušení. Ale tahle situace se mi nelíbila. Takový křik nikdy nevěstil nic dobrého. Obvykle po něm totiž následovali příbuzní zdrcení ztrátou milovaného člověka.